

„Ей тукъ“, показваше той раната си, навърно въ гърдитѣ. Другъ войникъ, колѣничилъ предъ него, взираше се въ раната и готвѣше да го превърже. И въ това голѣмо търпение на ранения, въ грижитѣ и братската преданность на другаря му имаше такава трогателна простота и стоицизъмъ!

Бѣхме изминали не по-малко отъ петшестъ км. Никжде не спрѣхме, не починахме. Тоя пжтъ умората, тежестъта на раницитѣ, болезнитѣ на убититѣ въ походитѣ нозе, — всичко се забрави. Не се чувствувахше даже мѣрката за изминатия пжтъ. Много ли бѣхме изминали, малко ли — не знаехме. Знаехме само едно: че трѣбва да се бърза, да се върви напредъ безспирно. Почти се изкачихме на върха. Тъмната линия на гребена, начупена отъ контуритѣ на дребни скали, рѣзко се отсичаше на ясното, червено небе. Слънцето бѣше заседнало нѣкакъ изведнѣжъ, безъ да забележимъ това, каточе избѣгало отъ ужаса, който покриваше земята. Високо надъ насъ запищѣха куршуми. Войницитѣ минаватъ въ верига: съ снети вече пушки, приведени и дебнещи, като ловци, въ дълга извивлива линия, тѣ вървѣха бързо, почти тичаха изъ търнищата. Тукъ случайно азъ видѣхъ подпоручикъ Рандевъ. И сега, съ сжщото вълнение, каточе го гледамъ пакъ. Виждамъ червеното, пламтяще небе, слабия здрачъ, който падаше надъ